

[Statsministeren.]

og hvem Modstandere af det foreliggende Forligsforslag.

Det Forslag, som foreligger, duer altsaa efter det ærede Medlems Mening ikke, men det ærede Medlem nævnte ikke, hvad han vilde have i Stedet for, i alt Fald ikke i rene og klare Ord, selv om jeg nok fik fat i noget. Ogsaa det ærede Medlem Hr. Christmas Møller naaede til den Opfattelse, at Forslaget duede ikke. Det ærede Medlem Hr. Krag sagde kulant, at han ikke vilde angribe Statens Forligsmænd, som egentlig stod bag dette Forslag, i alt Fald det Mæglingsforslag, der udgør en Del af Lovforslaget. Han vilde ikke angribe Statens Forligsinstitution, sagde han, og derefter rettede han naturligvis et voldsomt Angreb paa Forligsinstitutionen, naturligvis stadig set med liberale Øjne. Dette Lovforslag, som han siger ikke duer, er i Virkeligheden det eneste rigtige, hvis man ikke vil Forligsinstitutionen til Livs eller har det Formaal at tilintetgøre den Institution og den Lovgivning, til hvilken man dog i mange Tilfælde har tyet i Fortrøstning til, at den ogsaa kunde hjælpe. Hvis man, efter at Forligsmændene gennem langvarige og indgaaende Forhandlinger og Undersøgelser og efter deres bedste Skøn har stillet dette Forslag, vil paastaa, at dette Forslag ikke duer, handler man i Strid med Samfundets, Forligsinstitutionens og med den fremtidige Arbejdsfreds Interesse. Dette Forslag har, som jeg har sagt, Tilslutning i store Dele af Befolkningen, ja, billiges utvivlsomt af det meget store Flertal af Befolkningen, hvad jeg har udtrykt i Gaar i det mest nærliggende Billede; det var ikke en matematisk Formel, som det ærede Medlem Hr. Krag synes at have opfattet det som, men derimod den Kendsergning, at der var Flertal blandt de interesserede for det Mæglingsforslag, som nu er Indholdet af Lovforslaget, jeg henviste til. Der var Flertal mellem de interesserede Arbejdere og Arbejdsgivere tilsammen for dette Forslags Gennemførelse, og der er ogsaa mellem dem, som har stemt imod, en levende Medfølelse med de andre, som kommer ud i den halstarrige Kamp. Det er ikke muligt for nogen, der ikke ser ensidigt paa Tingene, at komme uden om det Forslag, som her foreligger; det hæver de laveste Lønninger som Regel i Løbet af to Aar, i enkelte Tilfælde er det vist kun i Løbet af eet Aar, og det afviser paa en Masse Punkter Fordringer, som Forligsinstitutionen mener ikke er berettigede. Jeg vil ikke paastaa, at de i alle Tilfælde er uberettigede, men man afviser altsaa i betydelig Grad

Fordringer, der er stillet, og som ikke falder ind under Kategorien Hævelse af de laveste Lønninger.

Det ærede Medlem Hr. Krag sagde, at Forligsinstitutionen, som har tilvejebragt dette Forslag, er forældet. Jeg ved ikke, hvad det ærede Medlem mener dermed; den sidste Lov om Forligsinstitutionen er vedtaget i 1934, saa det er da ikke saadan en ren Olding. Det ærede Medlem har, saa vidt jeg erindrer, ikke gjort sig særlige Anstrengelser dengang for at faa ændret Bestemmelserne om, hvad Forligsmændene skal foretage sig, men ogsaa jeg mener i øvrigt, at vi engang maa finde andre Former for Forhandling og Afgørelse, end vi hidtil har haft; vi er ikke i den Forstand ude over Vanskelighederne. Jeg ser det derfor ogsaa som et væsentlig Fremskridt, at der som et Led i Forhandlingerne nu er skabt nye Forhandlingsregler og Regler om Voldgift i visse Tilfælde. Dermed vil man i Overenskomstperioden fjerne adskilligt af det Urostof, som ellers samles op og bidrager til at skærpe Modsætningerne, naar 1. Marts eller 1. April indtræder. Ogsaa de 2-aarige Overenskomster, som vi er naaet til ifølge denne Ordning, kan for de allerflestes Vedkommende være et meget betydningsfuldt Fremskridt til Afværgelsen af den aarligt tilbagevendende Uro. Dernæst synes jeg, at baade Parterne, saaledes som jeg gentagende har henstillet til dem, og Regeringen og Rigsdagen burde benytte denne 2 Aars Periode til at undersøge, om man er i Stand til at skabe en bedre og sikrere Ordning end den nuværende. Vejen er ikke at fortsætte Lockouten. Det første Skridt, hvis man vil ind i bedre Tilstande, er utvivlsomt at vedtage en Lov, hvorved Lockouten hæves.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller vil have noget andet end det, Forslaget indeholder, og han sagde det kort, han vilde have tvungen Voldgift. Jeg indrømmer gerne, at man skal ikke i Tider som de nuværende og paa Omraader som dette være doktrinar. De nuværende Verdensforhold opmuntrer i høj Grad til at gøre det, der til enhver Tid er nødvendigt, saa kan man jo mene, at det til Tider . . . ja, jeg ventede for øvrigt et lille Latterbølge i dette Øjeblik. (Afbrydelse: Men De blev skuffet). Det har man jo hørt ved andre Lejligheder. Men det er i hvert Fald det rigtige at sige det rigtige, saa vidt man kender det, og det er ogsaa det rigtige at foretage det, der er nødvendigt i den foreliggende Situation, uden Hensyn til Doktriner og gamle forældede liberale Teorier.